

Прокляття Іфрита

Андрій Гулкевич

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1. Унія та Іфрит

Станція Курвала відома лише тим, що на дальньому сході є останнім пристановищем цивілізованого світу. Звичайно, в містечку були архітектурні пам'ятки, які викликали б інтерес у знавців чи аматорів, але майже нікого вони цікавили. Північний форпост конгломерату Унії знаний передовсім як місце, за межами котрого панував безлад. Протяжні землі, де нема порядку чи влади іншої, крім як слова і сили Іфрита — першого серед породжень Каньйону вогню. Саме цей демон три сотні тому явив себе світу, вийшовши з полум'я і привівши зі собою легіони почвар, які ордою накинулися на найближчі міста, залишаючи згарища і трупи. Саме тоді впали ангели, бо ж було передбачено: «Спочатку впадуть ті, що мешкають в етері. Ті, чії ноги не ступали на твердь». Так і сталося. Тепер людство ділить землю з тими, хто ще три сотні років тому не спускався нижче хмар.

Прихід Іфрита натякав на завершення ери людей, однак ця раса виявилася до дідька впертою і вирішила наплювати на всілякі там пророцтва.

Люди згуртувались і почали опиратися.

Зупинити наступ почвар спочатку було непросто. Тисячі воїнів гинули, але війна тривала. Десять на п'ятдесятому році атака породжень вогню сповільнилася. Люди відбивали місто за містом, без жалю знищуючи кожну почвару. Навіть Іфрит — незворушний і замкнутий у собі, той, який мешкає під горою поряд з довгим та глибоким каньйоном, — вимушений був вийти зі свого лігва, щоби дати бій. Це була його єдина й остання поява перед людьми, після якої війна припинилася. Люди у союзі з ангелами уклали вічний мир з Іфритом. Хоча мир супроводжували раптові спалахи сутичок і конфліктів, вони не переростали у масштабні війни.

Принаймні донедавна.

Місяць тому в Гальяч і — до падіння це було найвеличніше місто півночі конгломерату Унії — археологи відкопали загадковий предмет, що змусив Гальяцького єпископа написати Раді патріархів бентежного листа. Про його зміст мало що відомо, бо залишився таємницею для загалу. Одначе крізь міцні двері Храмового палацу, крізь його дрібні шпарини просипалися зерна звістки, що породили врожай пліток. Очевидно, єпископ написав, щось украй хвилююче і важливе, але водночас більшість речень листа нагадували творіння радше божевільного, а не вченого чоловіка.

Згадане послання єпископа було останнім документом, який він створив. Після того орди почвар Іфрита вдерлися у місто й захопили його. Міщани якийсь час чинили опір. Можновладці Унії отримували прохання про введення військ на допомогу, але залишилися глухими до них, тільки кайзерат марно оборонявся від численних орд давнього ворога. Решта правителів вирішили спостерігати за перебігом подій. Ні, вони не боялися дати бій почварам, а ось розлютити Іфрита якраз не входило у їхні плани. Бракувало мужності предків кинути виклик могутньому демонові. Нащадки забули, що ворог колись пристав на мир, попри всю потугу, якою володів.

Наступного тижня після нападу на Гальячі прохання про підкріплення вже не надходили. Лідери Унії залишили півмільйонне місто на розтерзання ворога, котрий зупинив свій наступ, але чи на довго? І найцікавіше: що ж таке відкопали археологи? Що то за річ, яка змусила єпископа втратити розум?

...

Далі — у повній книжці «Прокляття Іфрита».
nashaknyga.com.ua